కథా కౌముది

అవసరం తీరిపోయింది గాదిరాజు మధుసూదనరాజు

సమయం అర్థరాత్రి పంద్రెండుగంటలు. పల్లెలో అయితే పంద్రెండుగంటలు మ్రోగివుండేవి నిరభ్యంతరంగా.

గంటలుకొట్టేపాతతరపు సంప్రదాయాన్ని సౌండు పొల్యూషన్ అంటూ తప్పు పట్టే కొత్తకాలం వచ్చింది కదా!

ఇరవయ్యోఅంతస్తులోని కార్నరింటి పడగ్గది అది!

కొత్తకాలంట్రెండులేవో వెక్కిరించటంతో గంటలశబ్దాల్నిమాత్రం గొంతులోనే నొక్కుకొని కిక్కురుమంటూ క్లిక్ క్లిక్ మని చిన్నగా శబ్దం మూలుగుతోంది . నిశ్శబ్దనిబంధనలను నెమరువేసుకొంటోంది.

అలా కదులుతూన్న కాలానికి గురుతుగా గోడపై వ్రేలాడుతూ కాలాన్ని లెక్కపెడుతోంది.

ఎలాగో అలా ముల్లులున్న ఆ గడియారం భయంభయంగా తనపని తాను చేసుకుంటోంది లెజెండరీయోధునిలా.

★★ ★★ ★★

"సంక్రాంతి పండక్కి మా నాన్నమ్మ వాళ్ళ ఊరికి వెళదామండీ! పాపం ముసలిప్రాణాలు ఆశగా ఎదురుచూస్తూంటాయి."

"ప్రయాణంలో ఇక్కట్లుగుర్తుకు తెచ్చుకో ! పిల్లల్ని ఇబ్బందిపెట్టి ఆరోగ్యాలను ఫణంగా పెట్టి వెళ్ళటం అనవసరమా ?"

బెడ్ లైట్ వెలుగులో సహనప్రియ బుగ్గలపైనుండి జారుతున్న కన్నీటి చారికలు మెరుస్తూనేవున్నాయ్ నిస్సహాయతకు గురుతులుగా..

★★ ★★ ★★

రాత్రులు కొన్ని గడిచిపోయాయ్.

సంక్రాంతి వచ్చిపోయింది.

కాలం అలా క్రమక్రమంగా ఓదార్చడంతో కన్నీళ్ళు అలా అలా అనునయింపబడి ఆగిపోయాయ్.

★★ ★★ ★★

"ఎందుకే సంక్రాంతికి రాలేదు?"

"సెలవు దొరకలేదు బామ్మా"

"అదేం కాదులేవే! ఈ ముసలిదానితో అవసరం తీరిపోయింది. ప్రేమచచ్చిపోయింది"

గుండెపగిలింది సహనకి నాన్నమ్మ నిష్టూరపు పలుకులతో .

అయితే.. ఆ విషయం ఎవ్వరికీ తెలీదు సహనకు తప్ప.

ఎదురుచూచిఏడ్చి, నిష్టూరాలాడిన బామ్మకూ తెలీదు గుండెపగిలిన సంగతి.

ఎందుకంటే....

అది సహనప్రియ మౌనంగా దాచుకున్న రహస్యం కాబట్టి!

★★ ★★ ★★

హృదయం ఉప్పొంగింది ఆనందంతో, ఎన్నోఏళ్ళతర్వాత కళ్ళెదుట అక్కయ్య కనబడటంతో.

తనకి కన్నతల్లితో సమానంగా ప్రేమనుపంచింది ఆమెనే మరి!

ఎగిరి ఓ పట్టుపట్టింది మెడచుట్టూ చేతులేస్తూ.. అక్కయ్యకూతురు క్షేమ గారాబంగా.

దానికి పెట్టాల్సిన పేరుకోసం ఎక్కడెక్కడో తెలుగు భాండాగారాలలో వెతికి వెతికి చివరికి నామకరణంరోజునాటికి పేరుని సిద్ధంచేసి పెట్టింది సహనప్రియే మరి!

"పెళ్ళై ఇన్నేళ్ళయ్యింది .అయినా మా ఇంటికి అస్సలు రాలేదు. ఎలావున్నావే?"

ఆవేదనగా అడిగింది అక్కయ్య ప్రేమగా సహనప్రియ తలపైచెయ్యేసి ఆప్యాయంగా నిమురుతూ.

"హాస్పెటల్ లో ఉద్యోగం కదా అక్కయ్యా! సెలవులుండవ్ .ఆదివారం కూడా డ్యూటీయే!"

"ఫరవాలేదు లేవే ఆనందంగా వున్నావ్ అదే మాకు కావాలి."

కమ్మనివంటలు వండుకుతింటూ తీయని మాటలను కలుపుకుంటూ అలనాటి ఘటనల జ్ఞాపకాలను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ పదిరోజులు పదినిముషాలలా గడచిపోయాయ్.

ఆన్ లైన్ లో ఫ్లైట్ టికెట్లు బుక్ చేసి సెల్ ఫోన్ కి పంపించారు, బావగారు అక్కయ్య గారిని ఇక పంపించెయ్యమంటూ, పిల్లలకు పరీక్షలుండటంతో .

కన్నీళ్లు నిండిన కన్నులతో అక్కయ్యనూ ముద్దులకూతురు క్షేమనూ సాగనంపేందుకు కారుదాకా వచ్చి నిలిచింది సహనప్రియ .

"ఎన్నాళ్ళున్నా .... 'ఎవరికివారే యమునాతీరే అన్నట్లు ' ఎవరిళ్ళకు వారెళ్ళకతప్పదు కదా! కానీ.... కనిపిస్తే పలకరించటం , ఇంటికి వస్తే కమ్మగా వండిపెట్టటం, కానుకలివ్వటం ఇవన్నీ..... తప్పవుకాబట్టి. ఇవన్నీ ఏదో రొటీన్ గా బాధ్యతల్ని నెఅవేర్చటాల్లాంటివేరా బుజ్జీ! ఇవేవీ మధురస్మృతులలా జ్ఞాపకాల్లో మిగిలి పోయేఛాన్స్ లేదు. 'మనసుంటే ... నీ మనసులో మేముంటే నీవూ మా ఇంటికిరా! కనీసం నేను బ్రతికుండగానే!!"

అంటూ గద్గదస్వరంతో ,కన్ను ల్లో నిలుస్తున్న కన్నీటితడిమెరుపు లతో వెళ్ళిపోయింది అక్కయ్య.

కానీ అక్కయ్య మాటలు మాత్రం....

మ్యూజియంలో భద్రపరచిన ఈటెల్లా మిగిలిపోయాయ్

సహనప్రియ గుండెగదుల్లో అలా శాశ్వతంగా.

★★ ★★ ★★

"హలో సహనా! నేనే! నీ మానసనే! నీ చిన్ననాటి నీ స్నేహితురాలిని. నీ ప్రాణాన్ని.. మా అమ్మాయి కి కాన్పునొప్పులొస్తున్నట్లున్నాయ్ చిన్నసాయం కోసం ఫోన్ చేశా ..'

"సారీ! నేను ఉత్తరదేశయాత్రలో వున్నాను." పడకమీదనుండిలేయకుండానే సహనచెప్పిన జవాబుఅది!

తాను అబద్ధంచెప్పానని మానస గ్రహిస్తుందని,అయినా తనని క్షమిస్తుందని కూడా సహనకి తెలుసు, ఎందుకంటే ఇద్దరిశరీరాలు వేరైనా మనసులుమాత్రం ఒకటే కాబట్టి. కనీసమైన సాయం చేయలేకపోయినందుకు తనను తాను క్షమించుకోలేక కుమిలి పోయింది సహన.

'హమ్మయ్య!' సహనగారి భర్త గారి నిట్టూర్పు.

"అర్థరాత్రి అపరాత్రి అనకుండా ఫోన్లు వస్తుంటాయ్ మీ మమ్మీకి. మీ మమ్మీ లేస్తుందనుకున్నాను"

"నాకు ముందే తెలుసు డాడీ అందుకే .. . మమ్మీ ఫోన్ లిఫ్టు చేయకముందే.... వెళితే నా మీద ఒట్టేనని చెప్పేశాను. అందుకే ఆ ట్విస్టు పైగా నేను కూడా పసిబిడ్డతల్లినికదా !"

కట్టుబాట్లతో కఠినశాసనాలతో మనసుల్నికట్టిపడేసే తండ్రికి ఒట్లతో చుట్టికట్టేసే కూతురూ తోడైంది.

"అర్ధరాత్రి ఫోన్ చేసి నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టినందుకు నన్నుక్షమించవే" అంటూ .. చితికిపోయిన నమ్మకంతో సహనప్రియతో మానస చెప్పిన ఆ మాటే మానసగారు తన జీవితంలో మాట్లాడిన చిట్టచివరిమాట.!!

ఆ మాటను వినటంతోనే...అత్యంతగోప్యంగా సహనప్రియ మనస్సు హత్యచేయబడింది.

★★ ★★★ ★★

అదే అర్ధరాత్రి

అదే సహనప్రియ

అరవయ్యేళ్ళ వయో అవధి!

'ఆనందంగా....యూ యస్ ఏ లో పిల్లలు'

'ప్రక్కన ప్రశాంతంగా నిద్రలో మునిగిన జీవిత భాగస్వామి!'

యధాతథంగా....తలవైపున గోడపై..తదేకంగా తనపనితాను చేసుకుపోతోన్న గడియారం.!

ఆఖరి పిలుపులు మొదలయ్యాయి. మెడికల్ డిపార్టుమెంటుకదా ....బాగా అవగాహన వుంది ఆమెకి.

రక్తం మాంసం తో నిర్మితమైన గుండె మొరాయిస్తూన్నట్లు బాధిస్తోంది. ఈ బాధకు కారణం అనారోగ్యంకావచ్చు.

ఒక్కసారి మాత్రమే ప్రాణంతీసి చంపే శక్తి ఈ బాధకు ఉండవచ్చు.

కానీ.. ఇదే గుండె.. పిండేయబడుతన్నట్లు పగిలిపోతున్నట్లు గతంలో వందలసార్లు బాధపడింది. ఆ బాధకుకారణం అచ్చంగా ఆత్మీయమానవీయవైఫల్యంమాత్రమే .

కానీ ఆ బాధ మానసికంగా ప్రతిసారీచంపింది.

కానీ.....

అదే మానవీయధర్మం

'తనబాధ్యతలను తీర్చుకోవటం కోసం '

తనను బ్రతికేలా చేసి అనుక్షణం తనను చిత్రవధకు గురిచేసింది.

మరి ఇప్పుడు...

నొప్పులు,వొణుకులు, చెమటలు,రొప్పులు

ఈ నాటి చెమటలచెమ్మ ఆమెని కలవరపెట్టలేదు

ఎన్నోఏళ్ళుగా ఉబికిన కన్నీళ్ళచెమ్మలకు ఫుల్ స్టాప్ పెట్టే సమయం వచ్చినందుకు ఆమెకెంతో తృప్తిగా వుంది.

కాన్పునొప్పులను మునిపంటిబిగువున భరించిన ఆమెకి ఈ గుండె నొప్పిభరించరానిదిగా అనిపించలేదు.
అందుకే ప్రక్కనే పడుకొని వున్నప్పటికీ ,భర్తని పిలువలేదు. పెడబొబ్బలు పెట్టలేదు.

"అమ్మా! నీ మనవరాలు నివేదిత పుట్టినరోజు కి ఆన్ లైన్ లో తప్పకుండా ఆశీస్సులందించాలి " అంటూ అమెరికానుండి వాట్సప్ పెట్టిన కూతురుకి
"నాతో అవసరం మీకు తీరిపోయిందే " అంటూ జవాబు పెట్టాలనుకుంది సహనప్రియ
కానీ..అది కూడా పెట్టలేదు.
శాశ్వత నిద్రలోకి జారుకుంది హాయిగా.

COMMENTS